

Izah Hankammer

The Time It Takes {nomadic}

EEN PANDEMONIUM VAN TROMGEROFFEL, BEKKENGESUIS EN OERSCHREEUWEN

Fritz de Jong

6 september 2025

Gezien op 5 september 2025, Amsterdam Fringe Festival, De Brakke Grond

Danseres Izah Hankammer en drummer Thijs van Scharen gaan de dialoog aan in *The Time It Takes {nomadic}*. Het levert een dansconcert op waarin opgepotte energie langzaam maar zeker zijn weg naar buiten vindt.

De voorstelling begint ingetogen. Slagwerker Van Scharen tikt zachtjes op de spanranden van zijn trommels. Aan de voorkant van het drumpodium zijn vier bureaulampen opgesteld. In het zwakke schijnsel daarvan zit danseres Hankammer voorovergebogen, met ontbloot bovenlijf. Haar hand leunt op de grond terwijl haar arm roteert: pronatie en supinatie van spaakbeen en ellepijp, als ik mijn biologielessen goed herinner.

In de volgende sequentie verwisselt de drummer zijn stokken voor brushes, om een fluisterende rumba in te zetten. Hankammer trekt een topje aan en verkent de langwerpige dansvloer. De met die arm ingezette rotatie rond een verticale as trekt nu door haar hele lichaam. De bewegingen doen denken aan de minimal dance van wijlen Krisztina de Châtel. Maar dan minder streng: choreograaf Hankammer geeft danseres Hankammer de ruimte om er af en toe een kniebuiging, of een andere variatie in te gooien.

In het dansconcert dat *The Time It Takes {nomadic}* in wezen is, bouwen drummer en danseres de spanning langzaam op. Om uiteindelijk uit te barsten in een pandemonium van tromgeroffel, bekkengesuis, oerschreeuwen en woest maaierende ledematen. Geen vernieuwende opbouw, maar wel effectief uitgevoerd.

De toevoeging *{nomadic}* aan de titel is niet betekenisloos. De Filipijns-Duitse Hankammer werkt al meerdere jaren aan dit project, dat volgend jaar moet uitmonden in een lange(re) voorstelling. De *{nomadic}*-versie ziet er per locatie anders uit. Zo zag ik een videoregistratie van een locatie elders, waar de speelvloer omsingeld werd door laboratoriumachtige buizen.

De halfuur durende versie die op het Amsterdam Fringe Festival gespeeld wordt, is soberder in zijn vormgeving. Aan een kant staat het drumstel opgesteld met die batterij lampen, in het verlengde van een langwerpige en verder lege speelvloer. Het publiek zit aan weerszijden van deze catwalk, waar Hankammer haar ding mag doen.

Zolang ze alleen maar danst is het meer dan prima: Hankammer is in Tilburg opgeleid als contemporary dancer en werkte daarna samen met makers en gezelschappen als Meyer-Chaffaud, Nicole Beutler en Action Zoo Humain. Zij etaleert zich als een boeiende en emotioneel betrokken performer, die soepel technieken en stijlen afwisselt. Mooi is ook hoe een opgeplakte microfoon haar ademhaling versterkt, om zich te mengen met de steeds complexere ritmes en tegenritmes die opklinken uit de speakers en vanaf het drumpodium.

Minder sterk zijn de door haar gesproken teksten, opgepikt door diezelfde microfoon. Nu ben ik sowieso geen grote fan van kletsende, babbelende en declamerende dansers. Een Engelstalige monoloog, waarin Hankammer zich herinnert hoe lang ze een heel jaar vond duren toen ze vijf was, zal voor menigeen best herkenbaar zijn. Maar het voegt zo weinig toe. Van Scharen is een geweldige drummer, die zeer creatief zijn trommels laat spreken. Het lijf van Hankammer is daarnaast een en al expressie. De rauwe energie die vrij komt in de dialoog tussen deze makers zou echt beter tot zijn recht komen zonder expliciet uitgesproken tekst en uitleg.

Foto: Jorah Sarah

ELDERS

Nog geen andere recensies